

Arrest

nr. 111 807 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTHERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U was woonachtig in Ekazhevo.

U verklaart dat u de Russische Federatie verlaten heeft omwille van de problemen die u kende met uw echtgenoot E. M. U bent sinds 2005 traditioneel en sinds 2006 officieel met hem gehuwd. Jullie hebben samen drie kinderen.

U verklaarde dat uw man politieagent was maar dat hij tevens de rebellen steunde. Zo bracht hij vaak rebellen mee naar huis die hij in de kelder van jullie huis liet overnachten. U diende voor deze rebellen te koken.

Uw man verlangde eveneens dat uzelf en uw zoon, van zodra hij oud genoeg was, strijders/martelaren zouden worden. Hij leerde u wat dit betreft om te gaan met vuurwapens en was van plan u aan te leren hoe u explosieven moest maken. U zelf nam nooit deel aan terroristische acties, u gaf aan dat dit kon worden uitgesteld omdat u nog voor uw jongste kind zorgde. U weet niet of uw man zelf ooit deelgenomen heeft aan dergelijke acties.

U verklaarde dat u het huis nooit mocht verlaten van uw man. Als u het huis verliet was dit in zijn gezelschap. Uw man was bovendien agressief en mishandelde u meermaals. Hij verlangde volledige gehoorzaamheid van u.

In juni 2009, op een ogenblik dat uw man niet thuis was, drongen onbekende personen uw huis binnen en namen u en uw kinderen mee naar een onbekende plaats. U weet niet waarom zij u meenamen. Deze personen, waarvan u vermoedt dat zij niet toebehoren tot de politie, vroegen u naar de activiteiten van uw man (of hij iemand naar het huis meenam en of hij wapens in huis had). U loog en verklaarde hier geen weet van te hebben. Men zei u hierbij dat men bloedwraak tegen uw man zou uitroepen; waarom weet u niet. Na verloop van drie dagen werden u en uw kinderen vrijgelaten.

Eind augustus 2010 slaagde u erin om uw man te ontvluchten. U was kort daarvoor door uw man mishandeld. Onder het voorwendsel dat uw moeder ziek was en u haar wilde bezoeken kon u samen met uw kinderen het huis verlaten. Aangekomen bij uw ouders bracht uw vader u naar het ziekenhuis voor medische verzorging. Dit was op 27/08/2010. De volgende dag kocht u treintickets en vertrok u samen met uw kinderen vanuit Nazran met de trein naar Moskou. In Moskou stapten jullie over in een trein richting Brest. In Brest namen jullie vervolgens een trein naar Tiraspol.

Op 31/08/2010 vroeg u asiel aan in Polen. U wachtte het antwoord niet af.

U kende namelijk eveneens problemen in Polen.

Zo werd u op 13/06/2011 nabij het asielcentrum van Biala Podlaska bedreigd door drie onbekende Ingoesjen. U verbleef in het asielcentrum en had uw kinderen er die dag in het centrum achtergelaten om boodschappen te doen. Nadat u het centrum verlaten had werd u door deze Ingoesjen aangesproken. Men vroeg u eerst waar uw kinderen waren; daarna zei men u dat jullie moesten terugkeren naar Ingoesjetië. Men zei u tot slot dat u niet kon ontsnappen en dat men overal met u kon afrekenen.

Nadat u dit gehoord had vluchtte u terug naar het centrum. De volgende dag vertrok u samen met uw kinderen naar België.

Op 15/06/2011 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Op basis van de Dublin-II-Verordening werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten gericht. Dit verzoek werd op 06/07/2011 door de Poolse autoriteiten ingewilligd. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/11/2011 afgewezen door middel van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

U keerde echter niet vrijwillig naar Polen terug en bleef in België.

Uit het administratief verslag blijkt dat u vervolgens op 08/12/2011 onder een andere identiteit (A. M., °15/04/1988 te Grozny) asiel aanvroeg in België. Na verificatie van uw vingerafdrukken werd vastgesteld dat u eerder reeds asiel had aangevraagd. Uw asielaanvraag werd vervolgens geannuleerd.

U verliet ook hierna België niet.

Op 19/03/2013 vroeg u opnieuw asiel aan.

Het terugnameakkoord van de Poolse autoriteiten was ondertussen verlopen waardoor beslist werd uw asielaanvraag in België te behandelen.

U haalde bij deze asielaanvraag de feiten aan zoals hierboven beschreven.

U legde hierbij drie attesten (twee van de administratie van Ekazhevo en één van het stedelijk ziekenhuis van Nazran), de enveloppe waarin deze documenten vanuit Ingoesjetië waren toegestuurd, en de treintickets van uw reis naar Polen voor om deze feiten te staven.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen

verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat u betreft werden er tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal meerdere vaststellingen gemaakt die wijzen op bedrieglijkheid.

Zo werd in de loop van het huidige asielgehoor ten overstaan van het Commissariaat-generaal vooraleerst vastgesteld dat u ontkende dat u, nadat uw eerste asielaanvraag was afgewezen, asiel had aangevraagd onder een andere identiteit.

Zoals hierboven aangegeven had u daarbij verklaard afkomstig te zijn uit Tsjetsjenië (in plaats van Ingoesjetië).

U werd meermaals op deze feiten gewezen maar bleef deze ontkennen (CGVS p.6-7). Nochtans blijkt duidelijk uit het administratief dossier, overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat deze feiten zich aldus hebben voorgedaan.

Dit alles ondermijnt dan ook uw oprechtheid en uw bereidheid tot medewerking.

Daarnaast blijkt dat u heden geen document voorlegde op basis waarvan uw identiteit kan worden vastgesteld.

U verklaarde dat u vroeger in België een intern paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen bezat maar dat u deze verloren heeft. Dit gebeurde ongeveer anderhalf jaar geleden toen u het opvangcentrum van Arendonk verliet. U gaf aan dat u hierna geen stappen ondernomen heeft om nieuwe documenten of duplicaten te bekomen.

Wat dit betreft dienen twee vaststellingen te worden vermeld.

Ten eerste verklaarde u dat destijds naast de genoemde documenten ook een medisch attest (dd.27/08/2010) verloren zou gegaan. U verklaarde dat u dit attest, samen met de andere documenten, bij uw eerste asielaanvraag had voorgelegd. U verklaarde dat het attest een bewijs vormt van uw problemen en dat u daarom contact opnam met uw vader, die nog steeds in Ingoesjetië verblijft, om een duplicaat ervan te verkrijgen. Hij zou op zijn beurt de bevoegde instanties hebben gecontacteerd en een duplicaat hebben verkregen. Het document werd u vervolgens per post opgestuurd (CGVS p.5-6).

Welnu, gezien deze inspanningen, kan verwacht worden dat langs deze weg ook gepoogd werd uw andere verloren documenten te recupereren. Dit gebeurde echter niet.

Eerst verklaarde u dat u er niet aan gedacht had om de andere documenten, die wijzen op uw identiteit en die van uw kinderen, eveneens te laten vervangen.

Daarna, toen u opnieuw op deze kwestie gewezen werd, beweerde u dat de documenten in theorie langs deze weg bekomen konden worden maar dat uw vader nu heel ziek is en u uw vader niet meer om hulp kon vragen (CGVS p.6).

Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien u de documenten reeds anderhalf jaar geleden heeft verloren en uw vader wel een duplicaat van het medisch attest zou hebben bekomen.

Daarnaast werd u de vraag gesteld of u via de Russische ambassade in België deze documenten kon bekomen. U beweerde dat u dit niet kon doen aangezien u in België geen definitieve status heeft (CGVS p.6). Gezien uzelf (vlak voor uw vertrek) en uw vader (na uw vertrek) reeds met de Russische autoriteiten contact opnamen om andere documenten te bekomen is niet aangetoond waarom dit niet mogelijk zou zijn.

Uit uw relaas blijkt daarnaast niet dat u in het verleden problemen kende met de Russische autoriteiten.

Ook deze vaststellingen getuigen niet van een bereidheid tot medewerking.

Wat uw asielrelaas betreft, werden daarnaast meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld.

De meest opvallende daarbij handelt over uw laatste contact met uw man. U gaf wat dit betreft wisselende verklaringen.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u uw man voor het laatst zag in mei 2010 toen thuis vertrok (CGVS p.8). U beweerde in lijn hiermee, op een ander ogenblik (CGVS p.2), dat u tot mei 2010 thuis had verbleven.

Vervolgens gaf u aan dat u zich in beide tijdreferenties vergist had en dat het laatste contact niet van mei maar van augustus 2010 dateert. Toen zou u ook, na kort hiervoor door hem mishandeld te zijn geweest, het huis verlaten hebben (CGVS p.8).

Hiermee zijn uw wisselende verklaringen echter nog niet ten einde.

Zo wordt vastgesteld dat u eerder bij uw eerste asielaanvraag, op de vraag naar de verblijfplaats van uw man, verklaarde dat uw man sinds mei 2010 spoorloos is. In hetzelfde interview dateerde u uw vertrek uit Ingoesjetië daarbij wel in augustus, te weten op 28/08/2010 (DVZ dd.17/06/2011 punt 11, punt 13).

Naast dit verschil in data wordt vastgesteld dat u heden voor het Commissariaat-generaal niet verklaarde dat uw man spoorloos is.

Wat de periode vóór uw vertrek betreft, gaf u immers aan dat hij tot 27/08/2010 thuis woonde. U verklaarde hierbij dat hij soms niet thuis was, al was dit slechts voor een betrekkelijk korte periode. Dit liep van twee dagen tot anderhalve week (CGVS p.14-15).

U beweerde verder dat hij tot uw vertrek naar België voor de politie werkte (CGVS p.10).

Over de periode na uw vertrek verklaarde u niet te weten of uw man nog steeds thuis verblijft. U beweerde wel dat hij meermaals (aanvankelijk elke dag) naar uw ouders kwam om u te zoeken (CGVS p.14-15).

Kortom, dit wijst er niet op dat uw man spoorloos is of dat u hiervan uitgaat.

Het botst dan ook met uw eerdere verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

U werd op uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen en beweerde dat de data misschien foutief zijn en dat uw man voor enige tijd verdween.

U herhaalde daarnaast niet te weten wat er met uw man gebeurde na uw vertrek (CGVS p.15).

Zoals hierboven aangegeven blijkt uit uw relaas voor het Commissariaat-generaal niet dat uw man spoorloos verdween; u gaf integendeel aan dat u hem zag voor uw vertrek en sloot daarbij de mogelijkheid niet uit dat hij momenteel nog steeds op jullie adres verblijft.

Ook wat dit betreft is dit niet de enige vaststelling.

Zo zijn uw huidige verklaringen daarnaast eveneens strijdig met de inhoud van het attest dd.16/08/2010.

In dit attest, dat vóór uw vertrek werd opgesteld, wordt namelijk vermeld dat uw man niet langer thuis verblijft en dat zijn verblijfplaats onbekend is. U werd ook hier op gewezen en beweerde dat u aan de administratie had gevraagd om dit zo op te schrijven. U verklaarde dat u zonder toestemming van uw man anders het land niet had kunnen verlaten met uw kinderen (CGVS p.15).

Dit veronderstelt echter dat de administratie een attest opstelde met valse informatie erin. Dit brengt dan ook de authenticiteit van het document in gedrang.

Daarnaast doen ook uw verklaringen over het attest van 27/08/2010, uitgereikt door het stedelijk ziekenhuis van Nazran, afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U beweerde dat dit het duplicaat is van het originele attest dat u anderhalf jaar geleden had verloren. U beweerde dat beide documenten volledig identiek zijn. Beide attesten werden echter vergeleken.

Dit was mogelijk aangezien een kopie van het attest dat verloren zou zijn gegaan (het origineel) aanwezig was in het administratief dossier. U verklaarde dat u het origineel tijdens uw eerste asielprocedure had voorgelegd.

Welnu, uit deze vergelijking blijkt dat het om twee verschillende attesten gaat, uitgereikt door twee verschillende ziekenhuizen.

Het eerder voorgelegde attest, afgeleverd door het centrale ziekenhuis van het district Sunzhenski, vermeldt daarbij dat u op 17/08/2010 werd onderzocht wegens verwondingen die u had opgelopen door toedoen van uw man.

Het attest dat u nu voorlegt, afgeleverd door het stedelijk ziekenhuis van Nazran (Nazranovski district) vermeldt dat u zich op 27/08/2010 tot dit ziekenhuis had gewend voor verwondingen toegebracht door uw man.

Deze vaststelling staat met andere woorden haaks op uw verklaringen.

Voor het Commissariaat-generaal beweerde u bovendien dat u zich sinds uw huwelijk slechts eenmaal tot een ziekenhuis had gewend voor verwondingen toegebracht door uw man. U beweerde dat dit op 27/08/2010 of 28/08/2010 was.

U beweerde dat u toen, in tegenstelling tot de informatie op het attest, naar het ziekenhuis in Sleptsovsk (district Sunzhenski) was gegaan. U beweerde dat u daarbuiten niet de mogelijkheid had gehad om zich tot een ziekenhuis te wenden (CGVS p.13-14).

Uit de attesten blijkt echter dat u minstens tweemaal naar een ziekenhuis bent geweest. U werd er eerst op gewezen dat het om twee verschillende attesten gaat.

U beweerde hierop dat de ziekenhuizen in Ingoesjetië klein zijn en u niet weet hoe ze werken en hun archief bijhouden.

U beweerde dat u een duplicaat had gevraagd van het attest dat u verloren had en dat u dit attest (dd.27/08/2010) had gekregen.

Dit gaat echter aan de vaststelling voorbij dat de attesten naar verschillende bezoeken verwijzen.

U werd er aldus op gewezen dat het om twee bezoeken zou gaan.

U beweerde hierop volgend dat u inderdaad twee keer een ziekenhuis had bezocht. Dit strookt dan weer niet met uw eerdere bewering dat u slechts eenmaal naar een ziekenhuis was gegaan.

U werd hiermee geconfronteerd maar kon hier geen verklaring voor geven (CGVS p.16).

U legde daarnaast nog een attest voor, uitgereikt door een wijkinspecteur van de administratie van Ekazhevo op 28/07/2010. Het attest vermeldt dat u zich tweemaal tot de administratie heeft gewend met een klacht tegen uw man. Er wordt hierbij een uiteenzetting gegeven van deze klacht.

Ook dit attest staat haaks op uw verklaringen.

Zo ontkende u dat u ooit pogingen had ondernomen om bescherming te zoeken bij de autoriteiten. U beweerde dat dit niet mogelijk was aangezien uw man u altijd thuis hield (CGVS p.14).

Kortom, op basis van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Van de documenten die u heden voorlegde werden de attesten van 16/08/2010, 27/08/2010 en 28/08/2010 reeds besproken.

U legde daarnaast nog de enveloppe voor waarin deze attesten naar België zouden zijn verstuurd. Deze enveloppe brengt op zich echter geen informatie aan over de problemen die u zou hebben gekend.

U bracht tot slot nog de treintickets aan om uw reis naar Polen te bewijzen. Uw reisroute werd in deze beslissing niet betwist.

Tijdens uw eerste asielaanvraag legde u het medisch attest van 17/08/2010 voor. Dit attest werd hierboven reeds besproken.

U legde daarnaast uw intern paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte voor. Deze documenten vormen evenmin een bewijs van de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben gekend. Zoals hierboven aangegeven beschikt u momenteel niet meer over deze documenten. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat uw zus Malsagova Tanzila (6.829.276) eveneens asiel aanvroeg in België.

Haar eerste asielaanvraag werd op 28/11/2011 afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken door middel van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Haar tweede asielaanvraag werd op 31/10/2012 afgewezen door het Commissariaat-generaal door middel van een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28/02/2013 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 juni 2013 een schending aan van artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Betreffende de vaststelling dat verzoekster in België na de weigering van haar eerste asielaanvraag, opnieuw asiel aanvraag onder een andere identiteit - wat zij in het kader van de huidige procedure eerst ontkende -, verklaart zij in het verzoekschrift dat zij haar tweede asielaanvraag onder een andere naam indiende, nadat een familie uit Ingoesjetië met haar contact had opgenomen met de mededeling dat ze na terugkeer naar het land van herkomst, aan derden had bekendgemaakt dat verzoekster zich in België bevond.

Verzoekster verklaart dat zij ook door haar vader werd ingelicht over het bezoek dat hij ontvangen had van onbekende mannen, die hem vertelden dat ze vernomen hadden dat zijn dochter zich in België bevond, maar dat zij haar verdiende straf niet zou ontlopen.

Verzoekster geeft toe dat zij om die reden onder een andere identiteit asiel heeft aangevraagd. Zij stelt dat dit niet belet dat zij niet veilig kan terugkeren naar haar land van herkomst en dat de asielinstanties zeker dienen na te gaan of zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Betreffende het vastgestelde gebrek aan een document dat haar identiteit kan staven, laat zij gelden dat het afleveren van een paspoort in de Russische Federatie in principe volgens de heersende wettelijke bepalingen, de fysieke aanwezigheid van de betrokkene veronderstelt.

Zij verklaart dat haar vader dan ook onmogelijk een duplicaat ervan kon afhalen en dat zij haar originele Russische paspoort heeft afgegeven aan de Poolse asielinstanties, alwaar het stuk zich nog steeds bevindt.

Zij wijst erop dat de commissaris-generaal het stuk, of een kopie, had kunnen opvragen bij de Poolse asielinstanties.

Ook verklaart zij dat zij op 15 juni 2011 toen zij haar asielaanvraag in België indiende, in het bezit was van een fotokopie van haar paspoort, hetwelk zij aan de Dienst Vreemdelingenzaken toonde en zich aldus in het administratief dossier moet bevinden.

Verzoekster stelt van mening te zijn dat het Vluchtelingenverdrag aan asielzoekers een verbod oplegt om zich te wenden tot nationale instanties van het land van herkomst, op straffe van uitgesloten te worden van de asielprocedure zodat het evident dat zij zich niet heeft gewend tot de Russische ambassade, omdat zulks kan worden geïnterpreteerd als een aanwijzing dat zij geen vrees koestert.

Volgens haar schendt de beslissing onder meer op dit punt de zorgvuldigheidsplicht gezien de commissaris-generaal verondersteld wordt het dossier met de nodige zorgvuldigheid te bestuderen alvorens een beslissing te nemen.

Aangaande de lastens haar weerhouden tegenstrijdige verklaringen inzake het contact met haar man en diens verdwijning, inzake het attest van het stedelijk ziekenhuis van Nazran en het attest van de wijkinspecteur, verwijst verzoekster naar uiteenzetting van de feiten in haar verzoekschrift.

Zij verklaart vervolgens op dat zij op 28 augustus 2010 voor het laatst contact had met haar echtgenoot in en rond het ziekenhuis van Nazran.

Verzoekster laat gelden dat zij ten gevolge van stress en schrik er tot nog toe niet in is geslaagd de gebeurtenissen vanaf haar vlucht uit de echtelijke woning tot aan haar vlucht uit de Russische Federatie, op ordentelijke wijze, duidelijk uiteen te zetten.

Zij verklaart dat zij haar man ontvluchtte in mei 2010, waardoor deze tot op vandaag naar haar op zoek is om haar te straffen. Zij stelt dat zij in de periode voorafgaand aan haar vlucht, niet wist waar haar man precies verbleef. Zij wijst op haar herhaaldelijke verklaringen waarin zij stelde dat haar man regelmatig voor lange tijd verdween.

Het attest dat stelt dat haar echtgenoot niet langer thuis verbleef, aldus verzoekster, stemt met de werkelijkheid overeen; van een vervalst attest is er volgens haar geen sprake.

Zij wijst er immers op dat indien een persoon in de Russische Federatie gedurende langer dan vier dagen afwezig is, men het recht heeft hiervan aangifte te doen bij de autoriteiten, wat zij heeft gedaan.

Zij legt de commissaris-generaal vervolgens ten laste dat hij geen onderzoek heeft gedaan naar wat zij steeds heeft verklaard, namelijk dat zij gedwongen werd uitgehuwelijkt en dat zij thuis voortdurend het slachtoffer werd van huiselijk en seksueel geweld.

Zij laat gelden dat zij *“moest leven in een hel en nergens naartoe kon om daar een einde aan te stellen”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Ook stelt verzoekster dat zij heel veel moed heeft gehad om klacht in te dienen tegen haar man; zij stelt dat zij nooit heeft verklaard geen klacht te hebben ingediend of niet geprobeerd te hebben bescherming te zoeken in haar eigen land. Wel verklaarde zij dat haar klachten geen enkel gevolg hadden en dat de autoriteiten in haar land niet in staat, of zelfs niet bereid, waren haar bescherming te bieden.

Wat betreft de periode dat zij in Polen verbleef, stelt zij dat, vermits er veel Tsjetsjeense en Ingoesjetische families in Polen verblijven, zij door vrienden van haar man alras werd teruggevonden, en bedreigd met executie, overeenkomstig de Sharia. Zij stelt dat zij hierop hals over kop Polen is ontvlucht, en toevallig in België is terechtgekomen.

Verzoekster verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht over de Russische Federatie van juni 2013 waaruit volgens haar blijkt dat zij geen ander alternatief had dan de Russische Federatie te ontvluchten, zo niet zou er geen einde komen aan het geweld, en liep zij een gevaar voor haar leven, minstens om haar kinderen definitief te verliezen.

Zij stelt dat zij een risico voor haar leven heeft aangetoond, minstens een grove schending van mensenrechten, nu zij niet alleen het voorwerp is geworden van een gedwongen huwelijk, maar tevens van systematisch huiselijk geweld.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, stelt verzoekster dat een gegronde vrees voor een toekomstige vervolging volstaat om als vluchteling erkend te worden. Zij verwijst ook naar artikel 48/5 van de vreemdelingenwet die stelt dat vervolging ook kan uitgaan van particulieren, al dan niet politiek of religieus gemotiveerd.

Verzoekster laat vervolgens gelden dat zij behoort tot een bepaalde sociale groep, met name vrouwen in Ingoesjetië die tot huwelijk gedwongen worden en het slachtoffer zijn van huiselijk geweld en die nergens terecht kunnen voor bescherming, omdat de autoriteiten niet in staat zijn of niet willen om aan deze groep bescherming te bieden; zij verwijst hierbij naar bronnen uit de rechtsleer.

Subsidiar stelt verzoekster dat de commissaris-generaal haar verhaal minstens had moeten afwegen tegenover artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Zij wijst erop dat de aanvrager van subsidiaire bescherming zich ook kan beroepen op artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Zij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer te worden van een buitengerechterlijke executie, nu zij bij herhaling bedreigingen in die zin ontving.

Dat zij in elk geval slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet, blijkt volgens verzoekster uit haar uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift, alsook uit het door haar voormelde Nederlandse Ambtsbericht.

Zij vraagt de Raad het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en van haar bijgevolg de status van vluchteling te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee passages uit het Nederlands Algemeen Ambtsbericht Russische Federatie (nrs. 2.4 en 5.6). Bij brief van 29 juli 2013 zond zij aan de Raad een fotokopie van twee brieven, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, en fotokopie van de Poolse ontvangstbewijzen van de paspoorten.

Ter terechtzitting legt zij een attest van 19 augustus 2013 van een psycholoog en een faxbericht, met beëdigde vertaling, van haar vader, neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Op basis van de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, stelt de Raad vast dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooraleerst legt verzoekster bedrieglijke verklaringen af.

Zo bleek dat zij in de loop van het verhoor op 8 april 2013 op het Commissariaat-generaal ontkende dat zij, nadat haar eerste asielaanvraag was afgewezen, asiel had aangevraagd onder een andere identiteit; verzoekster had immers verklaard afkomstig te zijn uit Tsjetsjenië in plaats van uit Ingoesjetië. Meermaals daarop gewezen, bleef verzoekster dit ontkennen (zie het verhoorverslag, p. 6, 7).

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift van 13 juni 2013 dat zij inderdaad een asielaanvraag onder een valse naam indiende, nadat zij in het asielcentrum in België waar zij verbleef, gecontacteerd geworden was door een andere familie uit Ingoesjetië die nadat deze naar Ingoesjetië was gedeporteerd blijkbaar aan anderen had medegedeeld dat zij zich in België bevond. Nadien werd zij door haar vader ingelicht dat hij bezoek had gekregen van onbekende mannen die hem vertelden dat zij zich in België bevond en haar straf niet zou ontlopen waarop zij dan gepoogd heeft onder een andere identiteit asiel te bekomen.

Verzoekster geeft dit in haar verzoekschrift toe en voert aan dat dit niet belet nu haar juiste identiteit en afkomst bekend is, dat zij niet veilig kan terugkeren naar haar land van herkomst en dat de asielinstanties ten gronde moeten nagaan of verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft of dat een reëel risico op ernstige schade loopt.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier (zie "Printrak-verslag" van 8 december 2011) blijkt dat verzoekster na haar eerste asielaanvraag in België, gepoogd heeft een tweede asielaanvraag in te dienen onder een valse identiteit -naam, geboortedatum en afkomst waren verschillend van deze opgegeven bij haar eerste asielaanvraag-.

Bij confrontatie tijdens het verhoor op 8 april 2013 op het commissariaat-generaal ontkende verzoekster dit; pas in haar verzoekschrift van 13 juni 2013, na ontvangst van de weigeringsbeslissing van 15 mei 2013, gaf verzoekster dit toe.

De Raad wijst erop dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van juiste informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(-en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004; RvV, nr. 31.764 van 18 september 2009).

De verklaring van verzoekster dat zij geprobeerd heeft onder een andere naam asiel te verkrijgen omdat zij door haar vader ingelicht werd dat zij nog bedreigd werd in Ingoesjetië door mannen die volgens haar van haar verblijf op Belgische bodem wisten, vormt geen verschoningsgrond voor de ontkenning door verzoekster in april 2013 ten overstaan van de Belgische asieldiensten dat zij het indienen van haar asielaanvraag op 19 maart 2013, valse identiteitsgegevens heeft opgegeven. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland aan de asieldiensten onjuiste informatie omtrent wezenlijke gegevens van het asielrelaas te debiteren.

Deze handelwijze van verzoekster legt een zware hypotheek op de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Daarnaast blijkt dat verzoekster tot op heden geen enkel origineel stuk bijbracht op basis waarvan haar identiteit kan worden vastgesteld; in het administratief dossier bevindt zich enkel een fotokopie van haar intern paspoort (zie de inventaris eerste aanvraag, stuk 6, stuk 1 "kopie"; zie inventaris tweede aanvraag) dat geen bewijswaarde heeft gezien het een fotokopie betreft.

Zij verklaarde dat haar origineel intern paspoort, de geboorteaktes van haar kinderen, en een medisch attest van 27 augustus 2010 in België verloren zijn en dit laatste attest een bewijs vormt van haar problemen. Daarom stelt zij heeft zij contact opgenomen met haar vader die nog steeds in Ingoesjetië verblijft, om een duplicaten ervan te verkrijgen; van hem heeft zij twee attesten, gedateerd 28 juli 2010 en 27 augustus 2010 ontvangen.

Volgens verzoekster is het niet mogelijk dat haar vader een duplicaat van haar intern paspoort zou gaan afhalen gezien de persoonlijke aanwezigheid van de aanvrager daarbij vereist is. Ook een aanvraag bij de Ambassade van haar land is volgens haar geen optie gezien het Vluchtelingenverdrag de asielzoeker verbod oplegt zich te wenden tot de nationale instanties van het land van herkomst op straffe van uitgesloten te worden van de asielprocedure.

Wat betreft haar internationaal paspoort laat verzoekster gelden dat zij dit aan de Poolse asielinstanties heeft moeten afgeven en dat dit stuk zich nog in Polen moet bevinden.

Zij stelt in haar verzoekschrift van 13 juni 2013 dat de commissaris-generaal het stuk moeten opvragen en liet bij brief van 26 juli 2013 aan de Raad kopie toekomen van een brief die zij in dit verband op 7 juni 2013 aan de Dienst Vreemdelingenzaken richtte.

De Raad herhaalt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker, in casu bijgestaan door een advocaat, toekomt om bewijzen bij te brengen en pogingen te doen om stukken te recupereren.

De Raad wijst erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Hoe dan ook werden in haar verklaringen wat betreft haar asielrelaas, meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld.

Over het laatste contact met haar man verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij hem voor het laatst zag in mei 2010 toen zij thuis vertrok (zie het verhoorblad, p. 8); in lijn hiermee beweerde zij ook (zie p. 2), dat zij tot mei 2010 thuis had verbleven.

Vervolgens verklaarde verzoekster dat zij zich had vergist en dat het laatste contact niet van mei maar van augustus 2010 dateerde waarbij zij na kort hiervoor, door hem mishandeld te zijn geweest, het huis verlaten hebben (zie p. 8).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster eerder bij haar eerste asielaanvraag, op de vraag naar de verblijfplaats van haar man, verklaarde dat haar man sinds mei 2010 spoorloos is; in hetzelfde verhoor plaatste zij haar vertrek uit Ingoesjetië daarbij op 28 augustus 2010 (zie "verklaring" van 17 juni 2011 nr. 11 en 13).

Naast dit verschil in data merkt de Raad nog op dat verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal niet verklaard had dat haar man spoorloos was.

Wat de periode vóór haar vertrek uit haar land betreft, gaf zij immers aan dat hij tot 27 augustus 2010 thuis woonde en verklaarde hierbij dat hij soms niet thuis was, al was dit slechts voor een betrekkelijk korte periode die liep van twee dagen tot anderhalve week (zie het verhoorblad, p. 14, 15).

Verzoekster beweerde verder dat hij tot haar vertrek naar België, voor de politie werkte (zie p. 10).

Over de periode na haar vertrek verklaarde zij niet te weten of haar man nog steeds thuis verbleef; zij beweerde dat zij vernam dat hij wel meermaals, aanvankelijk elke dag, naar haar ouders kwam om haar te zoeken (zie p. 14, 15).

Dit wijst er volgens de Raad niet op dat haar man spoorloos is of dat zij hier redelijkerwijze kon van uitgaan. Bovenstaande verklaringen gaan dan ook niet samen met haar eerdere verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toen verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gewezen op haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij te kennen dat de data misschien foutief waren en dat haar man voor enige tijd verdween. Verzoekster herhaalde daarnaast dat zij niet wist wat er met haar man gebeurd was na haar vertrek (zie p. 15). Zoals hierboven aangegeven blijkt uit verzoeksters relaas voor het Commissariaat-generaal niet dat haar man spoorloos verdween; verzoekster gaf integendeel aan dat zij hem zag vóór haar vertrek en sloot daarbij de mogelijkheid niet uit dat hij momenteel nog steeds op hun adres verblijft.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal eveneens strijdig zijn met de inhoud van het attest van 16 augustus 2010.

In dit attest, dat vóór haar vertrek uit haar land van herkomst werd opgesteld, wordt namelijk vermeld dat haar man niet thuis woonachtig is en dat zijn verblijfplaats onbekend is.

Hierop gewezen, beweerde verzoekster dat zij aan de administratie had gevraagd om dit zo te attesteren om reden dat zij zonder zijn toestemming anders het land niet had kunnen verlaten met haar kinderen (zie p. 15).

Dit leidt tot het besluit dat de administratie een attest opstelde dat valse informatie bevat wat de bewijswaarde ervan neerhaalt.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat verzoeksters verklaringen over het attest van 27 augustus 2010, uitgereikt door het stedelijk ziekenhuis van Nazran, ook afbreuk doen aan haar geloofwaardigheid.

Zij stelde dat dit attest een duplicaat is van het originele attest (gedateerd 17 augustus 2010) dat zij ongeveer anderhalf jaar geleden had verloren en beweerde dat beide documenten volledig identiek zijn.

Uit de vergelijking van beide attesten, wat mogelijk was aangezien een kopie van het attest dat verloren zou zijn gegaan, aanwezig is in het administratief dossier -eerste asielprocedure-, blijkt dat het om twee verschillende attesten gaat, uitgereikt door twee verschillende ziekenhuizen.

Het attest, gedateerd 17 augustus 2010 en uitgereikt door het centrale ziekenhuis van het district Sunzhenski, vermeldt dat verzoekster op 17 augustus 2010 verwondingen had die zij had opgelopen toen zij door haar man was geslagen.

Het andere attest, afgeleverd op 27 augustus 2010 door het stedelijk ziekenhuis nr. 342 van Nazran vermeldt dat zij zich op 27 augustus 2010 tot dit ziekenhuis had gewend met verwondingen ten gevolge van zware slagen toegebracht door haar man.

De vaststelling van twee verschillende attesten is niet te verzoenen met de verklaringen van verzoekster.

Bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat zij sinds haar huwelijk slechts eenmaal naar een ziekenhuis was geweest om reden van verwondingen haar toegebracht door haar man en beweerde dat dit op 27 of 28 augustus 2010 was. Zij verklaarde dat zij toen, in tegenstelling tot de informatie vermeld in het attest van 17 augustus 2010, naar het centraal ziekenhuis

in Sleptsovsk (district Sunzhenski) was gegaan en stelde dat zij daarbuiten niet de mogelijkheid had gehad om zich tot een -ander- ziekenhuis te wenden (zie p.13, 14).

Uit de attesten blijkt echter dat zij minstens tweemaal naar een ziekenhuis bent geweest.

Toen verzoekster erop het Commissariaat-generaal op gewezen werd dat het om twee verschillende attesten -qua adres en datum- gaat, gaf zij als uitleg dat de ziekenhuizen in Ingoesjetji klein zijn en zij niet weet hoe deze werken en hun archief bijhouden.

Verzoekster stelde dat zij een duplicaat had gevraagd van het attest dat zij verloren had -zijnde gedateerd op 17 augustus 2010 en verwijzend naar slagen ontvangen op 17 augustus 2010- en dat zij dit attest -gedateerd op 27 augustus 2010, verwijzend naar een consultatie op 27 augustus 2010- had gekregen.

Gewezen op de vaststelling dat de attesten naar verschillende bezoeken verwijzen, antwoordde verzoekster dat zij inderdaad twee keer een ziekenhuis had bezocht wat niet strookt met haar eerdere bewering dat zij slechts eenmaal naar een ziekenhuis was gegaan.

Hiermee geconfronteerd stelde verzoekster dat zij hiervoor geen verklaring kon geven (zie p.16).

Verzoekster bracht daarnaast nog een attest bij, uitgereikt door een wijkinspecteur van de administratie van Ekazhevo op 28 juli 2010, dat vermeldt dat verzoekster zich tweemaal tot de gemeentelijke administratie heeft gewend met een klacht tegen haar man met een korte samenvatting van haar klachten.

De Raad stelt vast dat dit attest niet samen gaat met haar verklaringen waarin verzoekster ontkende ooit pogingen te hebben ondernomen om bescherming te vragen aan de autoriteiten gezien zij daartoe niet in de mogelijkheid was aangezien haar man haar altijd thuis hield (zie p.14).

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de uiteenzetting van de feiten zoals in haar verzoekschrift verwoord. Zij verklaart dat zij op 28 augustus 2010 voor het laatst contact heeft gehad met haar man in en rond het ziekenhuis van Nazran en houdt voor dat zij als gevolg van stress en schrik tot nog toe niet in geslaagd op een ordentelijke wijze de gebeurtenissen vanaf haar vlucht uit de echtelijke woning tot aan haar vertrek uit de Russische Federatie duidelijk uiteen te zetten.

Verzoekster herhaalt dat zij van haar man weggevlucht is in mei 2010 en dat hij tot op vandaag naar haar op zoek is en voegt er aan toe dat zij in de periode die voorafging aan haar vlucht uit Ingoesjetji, echt niet wist waar haar man precies verbleef.

Verzoekster wijst erop dat zij bij herhaling verklaard heeft dat haar man regelmatig voor lange tijd verdween. Het attest van 16 augustus 2010 dat haar man echtgenoot niet langer thuis verbleef, stemt volgens verzoekster dus overeen met de werkelijkheid zodat van een vals attest dus kan geen sprake kan zijn; zij voert aan dat indien een persoon in de Russische Federatie langer dan vier dagen afwezig is, men het recht heeft aangifte te doen van diens verdwijning, wat zij -zo stelt verzoekster- gedaan heeft.

Bovendien laat verzoekster gelden dat zij nooit verklaard heeft dat zij geen klacht had neergelegd tegen haar man, maar dat de klachten geen enkel gevolg hadden en dat de autoriteiten niet in staat waren of zelfs niet bereid waren aan haar bescherming te bieden.

De Raad antwoordt dat verzoekster door te verwijzen naar één versie van de feiten, geenszins haar eerdere verklaringen geloofwaardig kan maken.

Er wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing is vastgesteld dat verzoekster over diverse elementen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in het gedrang komt.

Waar verzoekster nu aanvoert dat zij omwille van de stress en schrik er nog niet in geslaagd is om de gebeurtenissen duidelijk uiteen te zetten, wordt erop gewezen dat stress geen plausibele verklaring is voor de tegenstrijdigheden omtrent wezenlijke elementen in haar asielrelaas.

Iedere asielzoeker word immers tijdens de verhoren blootgesteld aan een zekere vorm van stress, maar dit doet geen afbreuk aan de mogelijkheid en de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). *In casu* is geen gegeven voorhanden dat stress verzoekster verhinderd zou hebben om de waarheid te vertellen (RvV, nr. 1289 van 20 augustus 2007).

Bovendien wordt niet aangenomen dat verzoekster, die in augustus 2010 haar land verliet en sinds juni 2011 in België verblijft, sindsdien nog de tijd niet zou hebben gevonden om de feiten op een rijtje te zetten, temeer daar deze elementen de reden uitmaken voor haar vertrek uit haar land van herkomst.

Betreffende haar uitleg dat zij nooit heeft verklaard dat zij geen klacht heeft ingediend bij de autoriteiten in haar land, stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar verhoor op 8 april 2013 op het Commissariaat generaal op de vraag (zie het verhoorblad, p. 14) *"Probeerde u ooit bescherming te vinden bij de autoriteiten?"* antwoordde *"Nee, Het was niet mogelijk, hij hield me altijd thuis"*.

De uitleg in het verzoekschrift staat haaks op voormelde verklaring.

Aangaande haar vlucht verklaart verzoekster nog dat zij in Polen verbleef, alwaar vele Tsjetsjeense en Ingoesjetische families verbleven. Zij stelt dat zij aldaar vrienden van haar echtgenoot tegen kwam die haar bedreigden met executie overeenkomstig de 'Sharia-wet' waarop zij hals over kop Polen ontvlucht is en naar België is gereisd.

Verzoekster verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Russische Federatie van juni 2013 waaruit volgens haar blijkt dat zij geen ander alternatief had dan de Russische Federatie te ontvluchten, zo niet zou er geen eind zijn gekomen aan de geweldplegingen en liep zij nog het risico haar kinderen definitief te verliezen.

Verzoekster voert aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging aantoonde, dat zij bovendien ook een risico voor haar leven heeft aangetoond, minstens een grove schending van de mensenrechten, nu zij het voorwerp is geworden, niet alleen van een gedwongen huwelijk maar tevens van systematisch huiselijk geweld.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas in haar land van herkomst, wordt aan verzoeksters bewering dat zij in Polen bedreigingen ontving van vrienden van haar man, geen enkel geloof gehecht.

Haar stelling dat zij geen ander alternatief had dan de Russische Federatie te ontvluchten, onder verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht omtrent de situatie van geweld tegen vrouwen in haar land van herkomst, volstaat volgens de Raad niet om de door haar beweerde individuele vrees aannemelijk te maken.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift tenslotte nog aan dat zij behoort tot een bepaalde sociale groep, met name de groep van vrouwen in Ingoesjetië die gedwongen gehuwd zijn en het slachtoffer zijn van huiselijk geweld en nergens in hun land terecht kunnen voor bescherming, omdat de autoriteiten niet kunnen of niet willen om aan deze groep bescherming te bieden

In zoverre verzoekster betoogt dat haar vrees verbonden is aan het behoren tot een sociale groep van vrouwen die gedwongen werden tot een huwelijk en die mishandeld worden, wordt zij door de Raad niet gevolgd.

Vooreerst beantwoordt de groep waartoe verzoekster beweert te behoren, niet aan de definitie van sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet.

Immers, volgens dit artikel moet een "groep" worden geacht een specifieke "sociale groep" te vormen als onder meer:

- de leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Bovendien wijst het desgevallend behoren tot een bepaalde groep, er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant (RvV, nr. 95 278 van 17 januari 2013).

De door verzoekster ter zitting neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van haar relaas niet herstellen.

Uit de "attestation" van 19 augustus 2013 van psycholoog C.P.H. blijkt dat verzoekster psychologisch opgevolgd wordt en zich in een toestand van angst bevindt om reden dat zij als enige verantwoordelijk is voor haar kinderen en herinneringen aan mishandelingen heeft.

Dit attest dat nog vermeldt dat het werd opgesteld op vraag van verzoekster, levert echter geen bewijs van de mishandelingen. De Raad nog stelt vast dat het attest bovendien vermeldt dat er nog niet voldoende tijd was om een precieze diagnose te stellen over verzoeksters mentale gezondheidstoestand.

Derhalve kan haar mentale toestand niet worden aangewend ter verklaring van de tegenstrijdigheden, vaagheden en ongeloofwaardigheden.

Betreffende het faxbericht houdende een verklaring van verzoeksters vader, M. O. M., waarin hij de door verzoekster geschetste problemen bevestigt, is de Raad van oordeel dat een documenten met een dergelijk subjectief karakter, het asielrelaas van verzoekster niet kan staven, het heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal haar relaas minstens had dienen af te wegen tegenover artikel 48/4 § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Zij stelt bij een terugkeer naar haar land van herkomst te vrezen het slachtoffer te worden van een buitengerechtigde executie, nu zij herhaaldelijk bedreigingen kreeg in die richting.

Het staat buiten kijf dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De Raad is van oordeel dat verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kon maken.

Zij kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE